

Andy Cermak

„Snažím se skládat každý den“

Vždy v sobě měl frontmana. Třebaže v raných začátcích své kapely Sunflower Caravan nezpíval, brzy se postavil za mikrofon. Společně s klavírem a klávesami, které pro Andyho Cermaka ztělesňují vlastní hudební vesmír, se nyní vrhl na sólovou dráhu. Debutové album Secret December patří k výrazným popovým nahrávkám roku. Co předcházelo jeho vzniku a jak Andy balancuje mezi filmovou hudbou nebo spoluprací s Michalem Prokopem a skupinou Framus Five?

TEXT: VOJTĚCH TKÁČ, FOTO: TOMÁŠ MARTÍNEK

Máš klavír, který tě provází od začátku kariéry?

Mám rovnou dva. Můj táta je skladatel, proto jsme doma měli krásné piano, na které jsem zkoušel hrát zhruba od čtyř do devíti let. Potom ho vystřídal velké koncertní pianino, které mám doteď. Z rodinného domu jsme ho přestěhovali do bytu, kde se ženou bydlíme už skoro deset let. Znamená to, že mě tenhle klavír provází už téměř tři dekády.

Tvá žena zároveň natáčela videoklip k písni Our Love. Jaké to je, spolupřevítat umělecké dílo s milovanou osobou?

Šlo to skvěle, žena totiž také působí v muzikantské branži. Sice na nic nehraje, ale pomáhá kapelám a je aktivní v hudebním světě. Tenhle klip opravdu dělali dva lidi, co se znají nejlíp a nemusejí nic předstírat. Mohli jsme se natáčet věnovat, jak dlouho jsme potřebovali a chtěli.

Debutové sólové album se jmenuje Secret December. Odkazuje jeho název na nějaký konkrétní prosinec v tvém životě?

V prosinci jsem se narodil, přímo na Boží hod vánoční. Deska je melancholičtější a pianová, přičemž prosinec se hodně liší od ostatních měsíců, má krátké dny, není moc světla. Název Secret December jde chápat i tak, že každý má své tajemství a niterné pocity. Evokuje ve mně skrytost a jistou hloubku.

Kontrast nabízí skladba Dark Blue Sky, která navzdory potmělému názvu zní vesele. Symbolizuje tahle metafora zamračeného nebe poznávání neznámého?

Píseň pojednává o veškerém bádání. Nejen v rámci vesmíru, ale také ve všedním životě. Každý den totiž poznáváme nové věci, lidi a situace. Součástí svobody je i možnost objevovat. Osobně je

pro mě důležité nikdy nepřestat objevovat. Spojení Dark Blue Sky zní vlastně docela sluníčkově, podobně roztančovaný je i samotný song.

Nutnost poznávání tě neustále tlačí už od vydání první nahrávky Sunflower Caravan?

Myslím, že nutkání poznávat sílí každým dnem. Čím víc toho člověk pozná, tím víc si uvědomuje, že toho ví stále málo. Dostávám impulzy jet dál a zkoušet nové věci, teď se projevíly skrze sólovou desku. Víc jsem se otevřel spolupráci s jinými kapelami, ale i cestování nebo vykračování z komfortní zóny.

Jedním z nových umělců, se kterými spolupracuješ, se stal německý producent Niko Stoessl. Jak jste na sebe narazili?

Seznámili jsme se v baru v Berlíně. Řekl mi, že dělá producenta, tak jsem mu pustil písně Sunflower Caravan, které

Myslím, že nutkání poznávat sílí každým dnem. Čím víc toho člověk pozná, tím víc si uvědomuje, že toho ví stále málo.

se mu líbily. Naznačil jsem, že plánuju sólovku a možná bychom něco mohli zkusit společně. Za pár let jsem hledal sound engineer, který by mi zmixoval desku. Poslouchal jsem nahrávky asi pěti dobrých českých producentů, s nimiž by se mi hezky spolupracovalo. Pořád mi to ale nějak nesesedlo ke zvuku, který jsem si představoval. Nechtěl jsem se hrnout do věcí jen proto, že jsou jednodušší. Vzpomněl jsem si na Nika, jeho práce měla něco, co jsem přesně chtěl. Technicky to ani nedokážu popsat, věci do sebe prostě zapadly. Poslal jsem mu dema a spolupráce mohla začít. Všechno jsem nahrával doma a posílal do Německa, jeho práce nepotřebovala žádné další úpravy. Když jsme se pak osobně sešli v Berlíně, šli jsme na pivo a nikdy dlouze nevyseďali ve studiu.

Jaké to je, tvořit po tolika letech hudbu mimo Sunflower Caravan?

Je to úplně jiné. Sunflower Caravan představuje druhou rodinu. Měl jsem v sobě zakořeněné, že každý hudební nápad nebo kreativní impulz souvisí jenom se Sunflower Caravan. Neexistovalo, že by někdo z nás hrál v jiné kapele nebo že bychom oslovovali extra hosty. Sólová dráha symbolizuje novou etapu. Najednou o všem rozhoduju sám, člověk se musí učit nové věci. Nadále ale chci spolupracovat jen s lidmi, se kterými si dobře rozumím. Sólovka je zároveň popová melancholická alternativa s pianem, která se do kapely tolik nehodila. Příliš se tloukla s rock'n'rollem, který jsme vždy dělali. Nechtěl jsem nic tlačit na sílu, a tak jsem se rozhodl v tomto duchu natočit celou sólovou desku.

Dostávám impulzy jet dál a zkoušet nové věci, teď se projevíly skrze sólovou desku.

V počátcích Sunflower Caravan jsi na koncertech nezpíval. Co zapříčinilo ten moment, kdy sis uvědomil, že bys měl začít?

Deset let jsme hráli instrumentálně. S mým bráchou, který je bubeník, jsme hráli úplně odmala. Naši rodiče měli kapelu, zkušebnu jsme proto měli ve sklepě. Tehdy jsme se styděli zpívat, vlastně nás to ani pořádně nenapadlo.

Automaticky jsme spojili klávesy a bicí, ale vždycky se nám líbila zpívaná hudba. Toužili jsme mít zpěváka. Na konkurzu se za ty roky vystřídaly skoro dvě desítky zpěváků. Ale jako trio jsme zjistili, že už se k nám nikdo úplně nehodí. Respektive působilo zvláště, když jsem frontman, co píše skladby, a najednou se do rodiny přidá úplně nový zpěvák. Postupně jsem si troufl zpívání zkusit sám. Skočil jsem do toho po hlavě a rovnou začal po jedné zkoušce zpívat na turné. Připadalo mi to jako lepší tah než se dlouhodobě chystat a odhodlávat. Tohle rozhodnutí pro mě bylo zcela zásadní.

Na tuzemské scéně hraješ zároveň s Michalem Prokopem a kapelou Framus Five. Naplňuje tě tato spolupráce?

To pro mě byl velký zlom. Vždy jsem všechny nabídky ostatních kapel na post pianisty odmítal. Nedovedl jsem si představit hrát hudbu někoho jiného, tedy nebýt tím frontmanem, co interpretuje svou hudbu, svůj svět, mluví k lidem, zpívá, skáče po klávesách a tak dále. Říkal jsem si, že pozice muzikanta, který kope za frontmana, zpěváka a skladatele, není pro mě. To se ale změnilo, když mi zavolal Michal Prokop s nabídkou stát se členem jeho kultovní kapely Framus Five. I tím, že jsem si Michala už dřív moc vážil, se to ve mně najednou zlomilo a řekl jsem si, že do

toho jdu. Je čas zkusit živé hraní i z druhé strany. A předčilo to moje očekávání. Framus Five je plný skvělých muzikantů, playlist je tvořen osvědčenými hity, které na publikum skvěle fungují. Všude na nás čeká plný sál. Michal je výborný frontman a má pro mě něco zásadního, a sice že jde do každého koncertu úplně naplno. To je jediná cesta, která mě baví. Pozice podpory lídra je skvělá zkušenost a velmi mě naplňuje.

Tvá tvorba zazněla v loňském filmu Jedině Tereza. Jaké je slyšet svůj rock'n'roll v české romantické komedii?

Popravdě řečeno jsem film ještě neviděl, a neměl jsem tedy možnost zahlédnout scénu s naší hudbou. Každopádně je skvělé, když se alternativní hudba dostane do mainstreamovějšího filmu, který je určen zase jinému publiku. Někdo, kdo by se k mé hudbě jinak nedostal, ji uslyší a třeba ho zaujme, a zjistí si tak víc o mé tvorbě.

Sám se věnuješ filmové hudbě. Přistupuješ k této tvorbě úplně jinak než v případě domovské kapely či sólové dráhy?

Základní rozdíl v přístupu k filmové hudbě je, že hlavní je tu film, scénář a samostatné scény. Musíte podporovat danou scénu tou nejtrefnější hudbou a podporovat emoce, které se odehrávají na plátně. Máte tak jasně dané mantinely. Když píšu hudbu pro sebe, mám naprostou svobodu a začíná se bez jakékoliv předlohy. Při skládání svých skladeb vždy čekám na ten magický moment, kdy se skladba sama objeví z ničeho. Snažím se skládat každý den, ale když tento specifický moment nenastane, je těžké přijít s něčím skutečně dobrým. Když si pustím film, na kterém mám pracovat, tak už hudba často naskakuje sama.

V kterých snímcích můžou filmoví a televizní diváci narazit na tvou muziku?

Co se v televizi hodně reprizuje, jsou třeba seriály Petra Zahrádky Doktor Martin s Miroslavem Donutilem v hlavní roli a na něj navazující Strážmistr Topinka.

Film, který seriály propojoval a šel do kin, se jmenuje Záhada v Beskydech. Psal jsem scénickou hudbu také ke spoustě alternativních studentských filmů a televizních dokumentů. Do těch větších, kino filmů se většinou použila některá z mých písní, třeba do filmu Bajkeři obsadil naši píseň Jan P. Muchow. Jinak jsem také dělal hodně hudby do televizních reklam.

Koho ze zahraničních nebo tuzemských umělců bys označil za svou dlouhodobou a nekonečnou inspiraci v rámci filmové hudby?

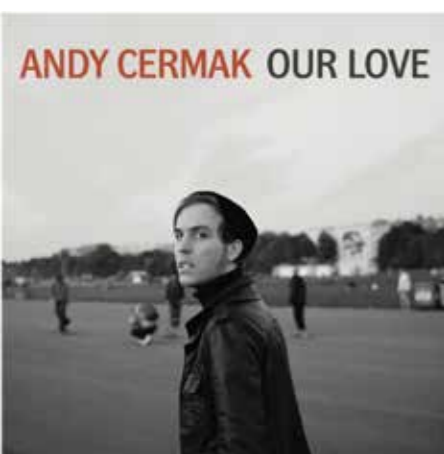
Jsem rád, že jsem počkal tak dlouho. Složil jsem hodně melancholických a velmi alternativních písní, ale když jsem se rozhodl, že opravdu udělám sólovou desku, začal jsem úplně znova a jinak.

tvůj další vysněný bod, když vše půjde tak, jak má?

Zásadní úspěch pro mě je, že jsem spokojený se svou první sólovou deskou, na tom už se dá začít stavět. Jsem rád, že mou hudbu hrají i komerčnější rádia, i když v českém kontextu se jedná stále o hudbu alternativní. Také cítím, že jsem našel styl, v němž se mi nejlépe vyjadřuje. A i tím, že se má hudba lidem líbí, mám silnější impulzy tento typ písní dále zdokonalovat a psát nové. Vysněný a takový i pro mě nutný bod je dostat svou sólovou hudbu do zahraničí.

Prožíváš nyní díky vydání svého sólového debutu určitou euforii? Pro umělce, který se hudbě aktivně věnuje přes 20 let, jde přece jen o velký moment.

Jsem rád, že jsem počkal tak dlouho. Složil jsem hodně melancholických a velmi alternativních písní, ale když jsem se rozhodl, že opravdu udělám sólovou desku, začal jsem úplně znova a jinak. Některé popovější kousky jsem chtěl nabídnout nějaké zpěvačce, ale potom mi došlo, že pop přece můžu dělat i já. Proč ne? Měl jsem dlouho stanovené limity, protože jsem vždycky miloval rock'n'roll. Těší mě, že jsem se nakonec rozhodl takhle. Napsat kvalitní popový song s originálním nápadem vnímám jako královskou disciplínu. S deskou Secret December jsem opravdu spokojený, cítím klid, protože zní přesně tak, jak jsem si představoval. ☑

Rozhodně je to Ennio Morricone. Je úžasné, jak hudbou dokáže podpořit film, a zároveň je jeho hudba tak silná a dobře napsaná, že funguje i bez filmu. Mám jiný názor než někteří skladatelé, kteří razí teorii, že hudby byste si ve filmu neměli všimnout a tím se ukáže, že je dobrá a sedí. Já si naopak myslím, že je skvělé, když si hudbu zapamatujete a spojí vás třeba s hlavním hrdinou filmu. Quentin Tarantino, milovník Morriconeho, jednou řekl, že zná spoustu filmových skladatelů, ale jen jednoho skutečného skladatele, jako byl Bach nebo Mozart, a tím je právě Ennio

Morricone. Musíte ale samozřejmě mít dobrý film, ve kterém je pro silnou hudbu místo. To je častý problém dnešní produkce. Dnes se hodně vytváří jen takový sound design, vrstvení všemožných co nejkvalitnějších zvuků, nebo do oddechových filmů hudba jako takový vtipný podklad. Líbí se mi, když se už dopředu počítá se scénami, pro které bude hudba zásadní.

Tvá sólová kariéra úspěšně odstartovala. Co byl dosavadní vrchol, kdy jsi cítil, že jsi na správné cestě? Jaký je naopak